

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5938/23
12.7.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије др Драгице Попеску, председника већа, Весне Дамјановић и Јелене Стојилковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душко Јовановић, адвокат из Вршца, ул. Данила Илића бр. 10, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Гордан Медаковић, адвокат из Вршца, ул. Стевана Немање бр. 11, ради раскида уговора и исплате дуга, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу П 183/23 од 19.7.2023. године, исправљене решењем истог суда П 183/23 од 20.12.2023. године и решењем П 183/23 од 2.4.2024. године, у седници већа одржаној дана 12.07.2024.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Вршцу П 183/23 од 19.07.2023. године, исправљена решењем истог суда П 183/23 од 20.12.2023. године и решењем П 183/23 од 2.4.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у непресуђеном делу којим је тражио да се обавезе тужена ББ да тужиоцу на име дуга солидарно са ВВ из ..., плати новчани износ од 4.500 евра у динарској противвредности по продајном курсу НБС који је важио на дан 21.2.2018. године, заједно са законском затезном каматом на тај износ рачунајући по стопи прописаној Законом о затезној камати почев од 21.2.2018. године па до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 148.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате, у року од 15 дана.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене

материјалног права.

Апелациони суд у Београду је испитао првостепену пресуду у границама законских овлашћења прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 са свим каснијим изменама и допунама), па је оценио да жалба тужиоца није основана.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека пресуде је јасна и разумљива, не противречи сама себи ни разлoзима датим у њој, а у образложењу пресуде је наведено довољно разлога о свим битним чињеницама за одлучивање, па се њена законитост и правилност могу испитати, због чега се неосновано жалбом тужиоца указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП-а.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као зајмодавац, дана 21.2.2018. године, закључио Уговор о позајмици бр. 01/2018 са ВВ, као зајмопримцем, а као гарант у уговору наведена је његова мајка, тужена. Наведеним уговором, одредбом члана 1, уговорне стране су се сагласиле да је зајмодавац АА, позајмио ВВ, новчана средства у износу од 4.500 евра, те да је зајмопримац новчана средства примио у присуству тужене, а одредбом члана 2 зајмопримац се обавезао да примљена новчана средства врати зајмодавцу у 20 једнаких месечних рата по 225 евра без камате, те да прва рата доспева 1.3.2018. године. У члану 3 уговора наведено је да за повраћај средстава по овом уговору гарантује гарант, овде тужена. Одредбом члана 4 констатовано је да је гарант искључиви власник непокретности уписаних у лист непокретности бр. ... КО ..., одредбом члана 5 одређено је да је наведена непокретна имовина гаранција за уредно измирење средстава из члана 1 која су зајмопримцу у целости исплаћена пре потписивања уговора, док је у одредби члана 6 наведено да гарант гарантује зајмодавцу да предметна непокретност нема терета нити ограничења, те да је гарант сагласан да се зајмодавац може укњижити као власник предметних непокретности без даље сагласности гаранта, уколико позајмљена средства не буду враћена зајмодавцу у уговореном року, а у одредби члана 7 да је предметни уговор израз слободне воље уговорних страна, да је сачињен без преваре, принуде, претње и заблуде, па га као таквог уговорне стране потписују и одричу се раскида уговора по било ком основу. Уговор је оверен дана 21.2.2018. године од стране јавног бележника ... из Вршца под бројем УОП-І:1155-2018. Разлог закључења Уговора о позајмици је био да ВВ уђе у посао са сведоком ГГ. ВВ није поступио по обавези из уговора и није тужиоцу уплатио ни једну месечну рату. Тужилац је туженима послао опомену пред утужење дана 6.9.2018. године. Тужилац је са ВВ закључио још један Уговор о позајмици дана 5.6.2018. године, бр. 02/2018, којим су се сагласили да је као зајмодавац дао зајмопримцу ВВ износ од 370.000,00 динара, а да ће зајмопримац наведени износ вратити зајмодавцу најкасније у року од 90 дана. Као обезбеђење за наведену позајмицу зајмопримац је зајмодавцу дао меницу серије ... и то као ВВ угоститељска радња “...”. Тужилац је наведену меницу предао „Ерсте банци“ дана 21.9.2018. године, ради наплате износа од 370.000,00 динара, те је од стране банке на рачун тужиоца, а са рачуна наведене угоститељске радње, уплаћен износ од 134.000,00 динара.

Правоснажном пресудом Основног суда у Вршцу П 2150/18 од 29.6.2020. године, преиначеном пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6242/20 од 2.3.2023. године, раскинут је уговор о позајмици бр.01/2018, оверен од стране јавног бележника под посл.бр.УОП-I:1155-2018 и обавезан ВВ да тужиоцу АА на име дуга исплати износ од 4.500 евра са каматом, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, у року од 15 дана по пријему преписа пресуде.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је сагласно одредби члана 228 и 231 Закона о парничном поступку закључио да је тужбени захтев у непресуђеном делу, односно у односу на тужену ББ неоснован, с обзиром да је ова тужена, без обзира на различите усмене договоре, у уговору о позајмици који је тужилац закључио са ВВ, означена као гарант који својом непокретном имовином гарантује измирење новчане обавезе ВВ и сагласила се да се тужилац, као зајмодавац, може укњижити као власник наведених непокретности без њене даље сагласности уколико му позајмљена средства не буду враћена, те да стога изјава тужене по својој садржини одговора заложној изјави, чији је појам одређен чланом 14 Закона о хипотеци. Како је тужилац тужбеним захтевом у овој парници тражио да се тужена ББ обавезе да тужиоцу као повериоцу плати дуг који према њему има ВВ, суд је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца у непресуђеном делу.

Оцењујући наводе жалбе тужиоца, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право и за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Неосновани су наводи жалбе тужиоца да првостепени суд није дао разлоге из којих сматра да се не ради о јемству, већ да се ради о заложној изјави, позивајући се на одредбу члана 14 Закона о хипотеци, те да се у конкретном случају тужена ББ као гарант, а практично као јемац-платац обавезала уговором о позајмици да ће она својом непокретном имовином јемчити повериоцу, овде тужиоцу и да ће му дуг њеног сина ВВ као главног дужника из уговора о зајму бити враћен, чиме је јасно манифестовала своју вољу да као јемац-платац одговора повериоцу као главни дужник за целу обавезу у том смислу што поверилац може истовремено захтевати њено испуњење било од ње, као јемца-платца било од ВВ као главног дужника у смислу одредбе члана 1004 став 3 ЗОО.

Наиме, одредбом члана 997 ЗОО прописано је да се уговором о јемству јемац обавезује према повериоцу да ће испунити пуноважно доспелу обавезу дужника ако то овај не учини. Дакле, ради се о уговору између повериоца и трећег лица-јемца на основу кога се јемац обавезује повериоцу да ће исплатити дужнику дуг уколико не исплати сам дужник. Из самог уговора о позајмици се не може закључити да се тужена обавезала да ће тужиоцу као повериоцу платити дуг који према њему има ВВ уколико овај то не учини, већ да она својом имовином гарантује измирење обавеза ВВ на тај начин што даје сагласност тужиоцу да се може укњижити као власник наведених непокретности без њене даље сагласности уколико му позајмљена средства од стране туженог не буду враћена, због чега је правилно првостепени суд оценио да је у односу на тужену ББ тужбени захтев неоснован, а тужилац има могућност да своје потраживање из уговора о позајмици закљученог са ВВ од истог наплати на основу

правоснажне пресуде Основног суда у Вршцу П 2150/18 од 29.6.2020. године, преиначене пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6242/20 од 2.3.2023. године.

Приликом одлучивања, Апелациони суд у Београду је имао у виду и остале жалбене наводе тужиоца, али је оценио да исти нису од утицаја за доношењед другачије, за тужиоца повољније одлуке у односу на тужену ББ, па их посебно не образлаже сходно чл.396 ЗПП-а.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка јер је иста донета правилном применом одредаба члана 153 и 154 ЗПП-а, које чине потребни издаци тужене за вођење ове парнице који су правилно одмерени према важећој Адвокатској и Таксеној тарифи.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 390 и 401 тач.2 ЗПП-а одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде, док је одлука као у ставу другом изреке донета применом чл.153 и 165 истог закона, с обзиром да тужилац није успео са жалбом у поступку пред другостепеним судом..

**Председник већа-судија
др Драгица Попеску,с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић